

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen altså jeg kan leve med både at blive kaldt stivnakket og andet. Det betyder ingenting.

Jeg synes, at det interessante er at kigge på virkeligheden. Og skal vi have lavet en alliance i forhold til det meget store problem, der hedder en kommende krig i Irak, er det ikke en alliance, der bliver lavet med EU på den ene side og nogle andre på den anden side. Det er ikke virkeligheden. Virkeligheden er, at EU er fuldstændig splittet, at England og andre lande, inklusive Danmark, er på én side, og nogle andre lande er på den anden side. Derfor synes jeg, at det er et utroligt dårligt eksempel, når vi kigger på virkeligheden.

Så er det rigtigt, at der er nogle områder, hvor vi har set, at EU i modsætning til USA har spillet en progressiv rolle, nemlig i Kyoto osv. Det er fuldstændig rigtigt. Og det skal man da understøtte. Men at gøre det til et udgangspunkt for éns analyse mener jeg ikke at virkeligheden giver noget belæg for. Det er jo lige præcis det, vi ser i disse dage. Og jeg er sikker på, at det vil hr. Villy Søvndal også vide at gøre opmærksom på, når vi inden ganske længe skal diskutere en USA-ledet krig mod Irak.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Villy Søvndal og derefter fru Elisabeth Arnold som ordfører.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Det er jo en spændende debat og en virkelig vigtig debat i forhold til at analysere, hvor de strategiske muligheder for at lave verden om ligger.

Vi er enige så langt, at i hvert fald i nogle spørgsmål spiller EU i dag en langt mere progressiv rolle i forhold til den nuværende amerikanske administration og indgår internationale alliancer. Jeg tror, at Enhedslisten og SF er enige om, at det er vigtigt at medtage internationale alliancer, også i spørgsmål, der driver verden fremad. Det er i forhold til krigsforbryderdomstol, i forhold til landmineforbud, i forhold til prøvesprængningsforbud, og hvad ved jeg.

Jeg har udtrykt mig meget uklart – det vil jeg så godt beklage – hvis det kan opfattes sådan, at jeg ikke er opmærksom på skillelinjen i de europæiske lande i forhold til Irakkrisen. Det skal man altså være, undskyld mig, ret tungnem for ikke at have opfattet, specielt efter den danske statsministers gøren og laden på det sidste.

Jeg synes i virkeligheden, at det positive i den nuværende europæiske situation er, at vi med den danske regering og visse andre som undtagelser trods alt har en spirende selvbevidsthed blandt europæiske lande, der tør stå op mod et voldsomt amerikansk pres, selv når man får vreden armen helt derom, hvor man siger av, og bliver truet på økonomien. Det er en ny europæisk erkendelse, som jeg tror, at der kan vokse noget flot ud af i de kommende år.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal på Det Radikale Venstres vegne komme med mine synspunkter til statsministerens og udenrigsministerens tale.

Jeg havde oprindeligt skrevet en indledning på min tale, der sagde noget om, at nu havde vi haft den sædvanlige debat med de sædvanlige skillelinjer og de sædvanlige håbløse grøftegravinger, men som en kendt dansk tv-reklame siger: Det kan hurtigt blive en sjovere dag. Og jeg synes nok, at efter SF's ordførtale har det udviklet sig til en meget, meget interessant debat.

Det Radikale Venstre er jo efterhånden et meget EU-positivt parti, og det lægger vi overhovedet ikke skjul på. Vi prøver ikke at lyve for befolkningen. Vi går varmt ind for europæisk integration. Vi vil også gerne være med til at overlade beføjelser til EU på områder, hvor der ikke i dag er det. Vi vil meget gerne have afskaffet vores fire forbehold, så vi kan komme helt og fuldt med i samarbejdet. Vi anser europæisk integration og EU-samarbejdet for at være en utrolig vigtig brik i et fremtidigt globalt samarbejde.

Vi er klar over, at det er den eneste måde, vi kan løse grænseoverskridende problemer på. Det er den eneste måde, vi kan undgå konflikter og krige i Europa på. Og den eneste måde, vi kan få respekt for fælles værdier, er ved at lukke befolkninger ind i fællesskabet, som tilslutter sig de fælles værdier.

Vi er glade for konventsamarbejdet, som det har udspundet sig indtil nu. Det er ikke, fordi vi endnu kender det endelige resultat, for det gør vi jo ikke. Vi har også set, at der er kommet en frygtelig masse ændringsforslag, som konventet skal tage stilling til. Men selve ideen om at bede nationale parlamentarikere, repræsentanter for de enkelte regeringer om at sidde i nogle måneder og arbejde i arbejdsgrupper og gennemdrøfte forskellige problemer i fællesskab er jo en måde at få en bredere baseret traktat på end den måde, vi har haft indtil nu, hvor blot regeringsledere mødtes i snævre forsamlinger og